

DOM IN SVET

LETNIK 40

V LJUBLJANI, 15. FEBRUARJA 1927

ŠTEVILKA 2

Ivana Kobilca: Portretna študija (1889/90)

Večnost Narte Velikonja

1.

Sedeli smo v Zemunu na obali. Restavracija je bila polna ljudi. Belgrajski izletniki so se trli na verandi, črno oblečene natararice s pudranimi lici in rdeče barvanimi ustnicami so švigale od mize do mize, do točilnice in nazaj. Vroče poletno solnce je obsevalo Donavo v svinčnobronasti kopreni in silni val je nemoteno in neutrudno drsel po strugi. Nekajkrat je preko nje preletela štorcklja in otroci na obali so veselo vzklikali:

»Deconoša, deconoša!«

Po mostovžu v pristanišču so neprestano prihajali in odhajali ljudje. Zbor ruskih

beguncev je drgnil ob balalajke in razgreti glasovi gostov so hripavo vlekli za njim pesem o Volgi.

Naša družba je bila obmolknila. Bili smo na zemunskem stolpu, nas trojica: Milica, Vaničije in jaz smo hodili skupaj, Ljubica in Krasoje pa sta prišla za nami čudno vznemirjena. Ljubičine oči so se vlažno-zelenkasto blestele in zamišljeno strmele čez valove proti Belgradu.

Milica je bila pravkar nehala pripovedovati o neki znanki, ki je dolgo skrbela za svojega zaročenca, da, celo darila mu je pošiljala in nogavice — in jo je nazadnje zapustil.

»Tako, zdaj povejte,« se je nenadoma in s krčevito muko obrnila k meni Ljubica. »Tako, zdaj povejte —,« beseda ji je za hip zastala, nato je pokazala na Ruse, »povejte meni, ali je vredno, da se Milica žalosti radi tuje ženske. Kaj je njej mari vse to! Oni svoje zaročenke maral ni —« je stisnila s prikritim gnevom ter blisknila s pogledom — »pa mu je celo krpala nogavice, pravi, ter mu pošiljala darila. Prav zato ga je izgubila! Glejte, ali mislite, da ona visoka Rusinja tamle misli na njegove nogavice!« je kakor v besni nenadni blaznosti dvignila glas.

Vaničije in jaz sva se prestrašila njenih glasnih besedi. Ljudje okoli nas so postali pozorni ter se dvigali s sedežev. Tudi pšeničnolasi Rus ob visoki dami se je dvignil ter ozrl proti nam. Milica je vsa prebledela in strmela v prijateljico, Krasoje si je v čudni zadregi, ves zaripel v obraz, grizel ustnice.

»Prav radi tega, praviš?« se je zgrozila Milica. »In če stokrat trdiš,« je planila nenadoma v jok, »to ni res, to ni res! Oni tega ni vedel, da je nogavice nalašč zanj sama pletla in jaz — — Kaj ti veš, kaj ti razumeš! Saj ta čuvstva niso, da bi jih rešetal, ta čuvstva niso, da bi jih razumeli, to so utrinki večnosti za večnost!«

»Njega vprašaj,« je s stisnjenimi ustnicami pokazala na Krasoja, ki mu je igral obraz v neizrečeni razburjenosti in jezi. »Njega

vprašaj!« In v njenih besedah je bilo toliko ponižanja in zaničevanja, da se ji je tresla roka, ko je pokazala nanj.

»Ljubica!« se je vmešal Vaničije, »glej, ljudje te gledajo!«

»Kaj to meni mari? Vprašaj ga, pravim, kaj je večno in ali je utrinek večnosti, če krpaš nogavico! To naj pove, to naj pove na glas vsem ljudem, da bodo slišali!«

Pšeničnolasi Rus se je bil preril prav do mize ter s čudnim zanimanjem poslušal njene besede. Krasoje ga ni opazil, ko je tresoč se po vsem telesu planil kvišku. Spodnja ustnica se mu je od srda strahotno pobesila:

»Koliko sem ti dolžan za tisto krpanje? — Tudi ona je šivala zame!« se je obrnil Krasoje do nas in jezik se mu je od vina zapletal. Vsa kri mu je tiščala v glavo. »Da, krpala je moje perilo in mi očitala, da ne znam tega ceniti! Da, tvegala je celo priti v moje stanovanje — mene ni bilo doma — in je na mizi našla tole!« Izvlekel je iz žepa malo fotografijo v težkem okviru iz granate. »To je fotografija tiste Rusinje tam z balalajko! In mi zdaj vrta v živce že ves popoldan radi tega! Govori o večnih čuvstvih ter utrinkih večnosti. Neznosna ženska!« Reci rajši: večnost zakrpane nogavice!«

Vaničije je strmel v prijatelja ter mehanično ujel Ljubico, ki je omahnila od silnega srčnega krča na mizo.

Nihče ni videl, kako je oni Rus ves prebledel, ko je ujel s pogledom sliko v granatnem drobci.

»Kaj delaš?« se je zagnala Milica proti Krasoju. »Ali jo misliš umoriti?«

»Pametna naj bo!« je trmasto sopesel Krasoje od razburjenja ter iskal klobuk in palico. »Kaj vem, koliko časa že mi oponaša tisto fotografijo in govori o svojih večnih čuvstvih. Grozno! Kaj jaz vem o večnosti! Nekoč sem bil izvlekel v Gružu staro ženico iz vode in umrla je pred mojimi očmi: „Na svidenje v večnosti, tam za Visom!“ Rekla je in zaprla oči: Kakor da je šla res tja preko morja na Vis. „Na onem kraju na svidenje, mladi gospodar!“ In je pokazala z roko ter izdihnila!«

Milica je s čudno grozo strmela vanj, kakor da se v njenih mislih razmika neznanško brezno. Stisnila je prijateljico za roko:

»Da je rekla tako: „Na svidenje v večnosti, tam za Visom?“«

»In hvala lepa za trud, lepi gospodar!« se je smehljal prisiljeno skozi zobe Krasoje. »To je bil tudi utrinek večnosti! Kakor da je šla po hleb kruha k peku in rekla: „Počakaj, dam ti kos!“ Preneumno, da izgubljam o tem besede!«

Rus za njim se je skrivil od neznane bolečine.

»Ampak, če je rekla na svidenje, te tam gotovo čaka!« je vdano in zvesto dejala Milica.

»S hlebom kruha!« se je porogal ves razburjen Krasoje. »Kaj je večnost? Z njo je tako kakor s tistimi ovcami. Nažene jih pastir, da ima mir, okoli grma v krog in potem dreve ves dan, če treba, okoli njega. Zmerom v krogu, zmerom okrog. Ne vidijo drugega nego noge in rep ovce pred seboj; ne vidiš dalje od pedi pred seboj in temu praviš večnost, večnost čuvstev, utrinek večnosti. Na svidenje, mladi gospodar, tam za Visom!«

»Strašno! Strašno!« je kriknila Ljubica. »Krog okoli grma in to je večnost mojih čuvstev!«

Vsa razburjena mu je iztrgala fotografijo iz roke ter jo zalučala proti visoki Rusinji z balalajko. Krasoje je bliskovito prestregel njen zamah in fotografija s težkim okvirom iz granatnega drobca je zadela Rusa za njegovim hrbtom v čelo. Ostri rob je oprasnil fanta, da se je pocedila kri po licu.

Nastal je silen nemir in vrvež. Krasoje je pograbil klobuk in izginil z verande. Ljubica pa je zdrknila vsa brez moči na kolena. S silo smo jo dvignili ter spravili na parnik.

»Strašno! Strašno!« je jecljala kakor brez uma ter tiščala roko na burno utripajočih prsih.

Posadili smo jo v kabini v kot in Milica ji je močila senca. Parnik se je že odmaknil za dober streljaj od brega, ko je planil ves zasopesel v kabino oni Rus, ogledal se za hip, kakor bi padal, nato se zviška spustil na kolena pred Ljubico:

»Jaz sem Sergej Vasiljevič in sem Vaš večni dolžnik!«

2.

Nismo si še oddahnili od osuplosti, ko je Ljubica z bolnim nasmehom in vsa trudna podala novemu znancu roko:

»Bolje bi bilo, Sergej Vasiljevič, da niste prišli za menoj. Bolje! Ali mislite, da se

da Donava ustaviti? Ta mladi gospod misli, da se da Donava ustaviti!« se je nasmehnila, pomilovaje obrniva se k nam. »Sedite, mladi prijatelj, ki v takem hipu vežete name svojo usodo!«

Priznam, da nisem stvari razumel. Njene zagonetne besede so zvenele polblazno, brez prave zveze.

»Kje imate balalajko?« se je zdrznila. »Zgoraj na krovu igrajo kolo in Vi se trudite za nami!«

»Za Vami!« je poudaril. »Balalajko sem vrgel v Donavo, ki se ne da ustaviti!« je mrko vase pogreznjen dejal Sergej.

»To, prav to Vas izdaja. Tudi Vi verujete, ste verovali v večnost, v večnost čuvstev, v utrinke večnosti! V krog okoli grma!«

»Ne razburjajte se, prijateljica! Dovolite, da Vam rečem prijateljica!« je gorel Sergej. »Ne razburjajte se! To je gotovo; to je gotovo! Naj Vam povem! Obsodili so mojega prijatelja na smrt. Mladega človeka pred puške! Imel je svojo misel in je radi nje moral pred puške. V jutro pred smrtjo je prišla njegova nevesta. Nevesta na smrt obsojenega! In ji je oni mladi človek stisnil roko in dejal: ‚Zbogom!‘ Da, ves miren in ravnodušen. ‚Zbogom! Odpusti, vso srečo sem ti napravil, ker nisem mislil nate!‘«

»Čemu to pripovedujete?« se je zdrznila z nepopisno grozo v očeh Ljubica.

»Da, čemu sploh pripovedujete!« je segla Milica v besedo.

»Čakajte, čakajte!« je krilil z rokami okoli sebe. »Čakajte, naj povem vse! Vi pravite: Krog okoli grma! Kakšen krog? O, kako drugače je rekla ona! Veste, kaj mu je rekla: ‚Potolaži se, uredi svoje reči in na svidenje tam!‘ Da, potolaži se, uredi vse in na svidenje tam. Ne na Visu, temveč tam!«

In oni jo je ganjen pogledal ter ji stisnil roko.

»Vidiš,‘ je dahnil, ‚tega sem se najbolj bal!‘«

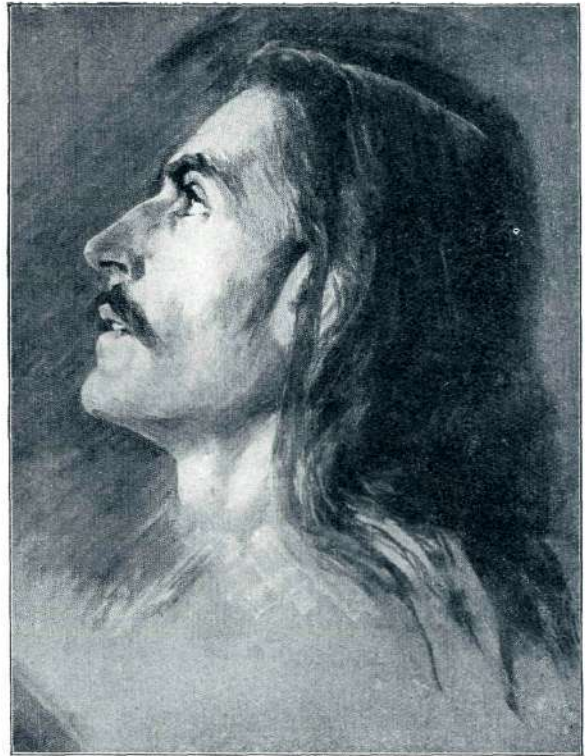
In ji je drugič stisnil roko.

»Tega sem se najbolj bal!‘«

Tako ji je stisnil roko v tretjič ter ji poljubil desnico.

Nato je mirno odšel proti glavnim vratom.

»Tega da se je najbolj bal?« je vzkliknila Ljubica. »Kako se je mogel tega bati? Ali ni čudno?« je potegnila Milico za roko ter jo objela vsa drhteča v presilnem ganotju. »Ali more kdo ustaviti Donavo? Glejte,« je

Ivana Kobilca:
Študija Kristusa za freske v Sarajevu

pokazala skozi okno na reko, ki se je bleketala v odsevu luči na belgrajski obali. »Glejte, zdi se, da spi, da mirno preži, če bi se ji kdo uprl. Tudi luči varajo, te luči varajo, da ne vidiš dna. Vanjo bi moral skočiti, če bi hotel doseči njeno dno in čutiti njeno silo!« je v blodni vročici trepetala v silnem vzgonu zmedenih čuvstev.

»Razumem, razumem!« je dahnila Milica.

»In še to!« je naglo pristavil Sergej. »Da ne pozabim. Ona, nevesta, je stopila še za njim, prav na glavnih vratih mu je stisnila v roko pestrovezane zapestnice. ‚Natakni jih na roko pod okove. Čisto nove so.‘«

»Nehajte, nehajte!« je kriknila Milica kakor iz sebe. »Čemu vse te podrobnosti! Čemu vse te strašne podrobnosti!«

»Ali jih je oni vzel? Oni Vaš prijatelj?« je hlastno vprašala Ljubica.

»Da, vzel! To so najlepše rože!« je dejal ter poljubil rože, uvezene rože na zapestnici.

»To je torej tisti krog okoli grma!« se je v sunku vzpela Ljubica ter odhitela iz kabine.

»O mili Bog!« se je stresla Milica. »Ne pustite je, ne pustite je!«

»Nič se ne plašite, jaz bom ob njeni strani!« je naglo planil za njo Sergej.

»Zaradi one praske na čelu!« je pomislila. Milica, glasno vsa onemogla in zbegana od čudnega spoznanja. »Zaradi tistih zapestnic, z rožami vezenih!«

Hoteli smo vsi iz kabine, a na vratih se je pojavil Sergej.

»Sedite, sedite nazaj, prijateljica, sedite mirno in jaz bom sedel pri Vas!«

Posadil jo je na klóp ter mi ves bled zašepetal na uho:

»Prav na robu krova sem jo ujel za roko!«

»Zdaj sem mirna!« je zatrjevala. »Zdaj sem mirna.« Njene oči so begale po kabini, kakor da pričakujejo nekoga. »Vsa sem mirna! Samo to mi še povejte, ali so onemu nataknilo zapestnice na roke, ko so ga pokopali?« je trepetala v mrzlični napetosti.

Sergej je pomolčal za hip, za dva hipa ter zbegano gledal po kabini.

»Ali so?« je kriknila vsa vznemirjena.

»Jaz ne vem!« se je izmaknil Sergej ter v zadregi zrl proti izhodu. »Tega res ne vem!«

Na vratih se je pojavil Krasoje.

Za hip so vsi onemeli.

Krasoje je mirno, s čudnim nasmehom obkrožil s pogledom popotnike ter se spet obrnil iz kabine.

»In če zahtevam! Če zahtevam!« je v divji boli stisnila Ljubica skozi zobe. Njene zelenkaste zenice so se prelile v ugašajočem blesku. »Če zahtevam, da poveste!«

»Niso!« je zamrmral Sergej kakor človek, ki zadaja smrtni udarec.

»Niso!« je zamrlo Ljubici polglasno na ustnah.

Izstopili smo; Ljubica se je blede in onemogla naslonila na Sergeja.

»Čudno, kakor venec mrtvaških sveč ob temni krsti!« je dahnila ter pokazala na svetiljke, ko so žarele in se blesketale preko Kalimegdana in pristanišča.

»In tam je mrtvaški pajčolan nad mrličem,« je pokazala na megleno kopreno, ki se je dvigala nad zemunsko okolico.

Nato je umolknila, molče je zavila v park, ter se nemo zazrla na blesteče se sovodje pod trdnjavo. Temna kula tik na obali je strmela kakor zlovešč tič v vodovje. Prav tako mrka in zatopljena sama vase je stala Ljubica ter zrla v noč.

Stali smo brez besed. Ko je zagledala dvoje senc, ki sta zavili po peščeni poti, je naglo pomolila roko Vaničiju in Sergeju ter rekla Milici, kazoč obenem name:

»Vidva me spremita domov!«

Počakala je, da sta onadva odšla navzdol proti saborni cerkvi:

»In da ni bila niti prava roža, temveč uvezena iz niti, iz pestrih barv in da mu jih niso nataknilo na roke!« je vzkliknila, kakor da duši težko misel v svoji duši.

»Da nisem mogla spraviti besede z ustnic, da bi ga bila prosila odpuščanja: radi tiste praske in radi fotografije in muke in izpovedi in sreče in pojasnila! Kako je to vse lepo, natančno pojasnil! Tako na dlani in s prisposodbo in jaz ga nisem mogla prositi odpuščanja. Samo raditega je pripovedoval o zapestnici, ki je nikoli ni bilo. On je tisti obsojenec! Ali ga niste videli, kako je prebledel, ko je spoznal sliko? In jaz sem ga ukanila za tisto njegovo lepo čuvstvo! In sem mu odrekla, obsojencu, to zadnjo tolažbo za njegovo prijateljstvo. Ali mi je odpustil? Ali mi bo sploh odpustil, ali bom jaz izvedela to še pravi čas?«

Poklical sem avto.

»Krasoje je šel z ono po parku!« je nazadnje bruhnila kakor blazna, ko smo se ustavili pred njenim stanovanjem. »Kako strašno je to, ta krog okoli grma!«

Prosil sem Milico, naj jo spremi v sobo.

5.

Drugi dan sem moral nemudoma odpotovati. Vrnil sem se šele čez teden dni. Vstopila je Milica. Kakor smrt blede mi je stisnila roko in šlo ji je na jok.

»Oprostite, oprostite stokrat. Vsak dan sem Vas čakala, ko prihaja vlak. Da Vam povem o Ljubici!«

Videč njeno vznemirjenost sem jo prosil, naj sede.

»Ali ni vse to čudno? Oni drugi dan je hotela zjutraj vedeti, kje je Sergej. Da ga mora videti, da mu vrže v obraz resnico. Bila je vsa zbegana. Ihtela je, da ga sovraži, da je on vsega kriv. In da ga je spregledala. Če bi njega ne bilo, bi si bil Krasoje upal k njej. »Krasoje je plah fant!« je trdila. Pomislite, plah fant! »Oni, Sergej, ga je odpodil. Bog ve s kakšno grožnjo ga je odpodil. Ali ni zmožen vsega? In pripovedoval

mu je tisto zlagano stvar o zapestnici. Da bi me ponižal pred njim in me razžalil. Zakaj ni naravnost povedal, da hoče, naj ga prosim odpuščanja, da bi bilo ponižanje še večje!»

Nismo je mogli umiriti. Plakala je in smo jo komaj spravili v posteljo. »Maščeval se je, ker sem odkrila njegovo rano. Maščeval se je in me zbedel s smrtno iglo. Ali naj ga za to prosim odpuščanja? Včeraj, včeraj sem še mislila, da je to lahko, da je to moja dolžnost. Včeraj sva si bila blizu, toda danes, danes je med nama razdalja, mnogo večja nego na Vis! ‚Ne vežite z mano svoje usode!‘ sem mu rekla. Kako smešno! Kako je mogoče, da sem mu rekla to neumnost? In on mi je vrnil, brezobzirno vrnil: ‚Večno Vam bom hvaležen!‘

Smehljala se je tako čudno, da nas je zeblo okoli srca.

»Zblaznela bom, o, jaz čutim, da bom zblaznela od strašnega občutka v srcu. Zdi se mi, da se vse okoli širi v nedogled.«

Opazili ste, gospod, da je zamenjavala zaporednost in vzročno zvezo dogodkov ter delala napačne zaključke. Hoteli smo ji stvar obrazložiti ter jo potolažiti. Toda planila je s stisnjenimi pestmi proti nam.

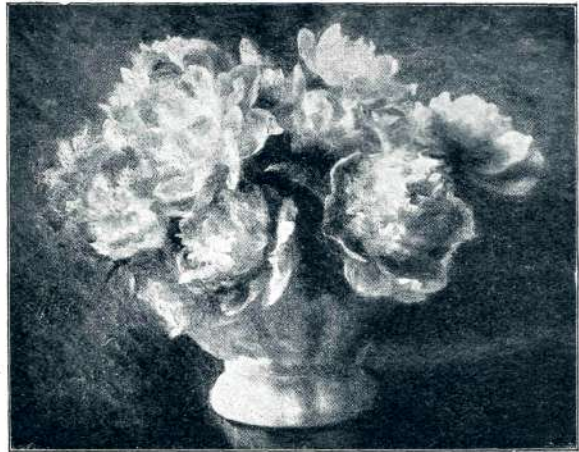
»Vsi, vsi lažete! Kdaj bomo gledali drug drugemu v srce kot v prozorno steklo. Da bi mogla videti Vašo laž! Vsi veste, kako je, vsi veste, da si Krasoje ne upa nazaj, ker se boji onega Sergeja! Kdaj bo to vaše skrivanje očito? V večnosti, v večnosti, tam čez vodo, pravijo! Tam, da tam boste pokazali svojo hinavščino in vas bo sram! O, tam bom prosila tudi odpuščanja!«

Onemogla od muk in bolečine se je vrgla v blazine. Čez čas je začela iznova:

»In Krasoje! Naj ničesar ne misli! Recite mu, da ga sovražim. Prav nič naj si ne domišlja, jaz ga sovražim, zato ker je tako plah! Ali bi si upal z menoj umreti! Ne bi, Sergej pa je hotel skočiti za menoj v Donavo! In sovražim ga radi tistega kroga. Ali ni brizgnil strupa v mojo dušo? In če tudi bi bilo vse res, četudi bi tisti grm res kje bil. Toda njemu ni za to, njemu je za kruto šalo!«

Govorila je še druge čudno zmedene besede vseprek, govorila bolj sebi nego nam in na koncu vzkliknila kot čudno razodetje:

»In Krasoje naj izve, da bo samo Sergej moj, in mu bom pletla nogavice!«

Ivana Kobilca: Dalije (1926)

Tako je begala za skritimi zmedenimi mislimi v strašni razbolelosti duše. Nam se je smilila; hotela sem jo pomiriti in sama ne vem, kako mi je prišlo na misel, da sem dejala:

»Saj pride!«

»Pride, da pride nazaj! Krasoje da se vrne!« je vzkliknila vsa iz sebe od nenadne radosti. Potem je zamišljeno dejala topo in svinčeno:

»Sovražim ga, o, kako ga sovražim radi tistega kroga!«

Obležala je nepremično ter strmela samo v strop.

Drugi dan sem dobila Sergeja na ulici.

»Iskal sem ga, da ga povedem k njej!« mi pravi.

»Čemu?« sem ga vprašala.

»Čemu?« se je začudil. »Da se porazgovorita, da se objasnita, dokler je še čas! Ali naj vsa ta muka utone v večnost kakor v temo in si nikdar ne odkrijeta src? Strašno, strašno!«

Fant je bil ves iz sebe.

»Ali veste, da sem bil danes že ob Donavi?« se je stresel. »Kdo jo ustavi in kdo ji pogleda v dno?«

»Sergej, Sergej!« sem ga prijela trdo za roko ter mu pogledala v oči, v zbegane, modre oči ubogega fanta. Peljala sem ga s seboj. Ljubica se je vsa prepadla zazrla v njegov obraz, hotela nekaj reči, a se sredi besede obrnila:

»Pojdite, Sergej, pojdite, jaz Vas ne morem gledati.«

V obeh se ji je zrcalila težka vznemirjenost.

»Jaz Vas ne morem gledati! Mene boli Vaš pogled in očitkov ne prenašam! Vi meni nekaj očitajte! Tega nikdar ne prenesem. Pojdite!«

Sergej se je plaho umaknil. Ko se je zavedela, da ga ni več v sobi, je zaihtela vsa drhteča v usmiljenju in ginjenosti:

»Kako naj ga prosim odpuščanja! Ubožec! Najprej mu razderem vse —«

Onesvestila se je v krčevitem živčnem napadu.

Poklicali smo naglo zdravnika ter jo spravili v umobolnico. Revica! Nikoli ne bomo vedeli, kaj je prav za prav z njo, kakor ne bo ona nikoli povedala. Prav ima Sergej, kakor bi padla v temo! Greš do prepada in zdrkneš v temo! Čemu ti zadnji krik, če zdrkneš v temo!«

Milica me je žalostno gledala ter majala z glavo:

»Kako je to strašno! Nikoli ne bomo slišali tega njenega zadnjega krika! Zdravnik je dejal, da je neozdravljiva.«

»Ali smem k njej?« sem vprašal.

»Smete. Toda ne hodite, ne hodite!«

Vendar sem šel. Našel sem Sergeja na ulici in je šel z menoj.

»Jaz sem jo tako razburil. Ali sem mogel vedeti, da ji bo tako šlo k srcu? Ali je bilo vredno vse to radi tiste neznatne kaplje krvi na lieu?«

»Saj ni bilo radi kaplje krvi!« sem mu trdo odgovoril.

»Radi česa pa? Ona žene svoje radi odpuščanja radi tiste male praske. Prav nič se mi ne pozna več! Glejte!« je privzdignil čepico. »Zdaj ji pa ne morem povedati, da tisto nič ni — ko bi vsaj to razumela, bi ozdravela, če bi ji mogel povedati!«

Našla sva jo na dvorišču. Zdravnik nama je naročil, da morava biti oprezna ter je ne razburjati. Srce se mi je skrčilo od bolečine, ko sem jo uzrl: Hodila je okoli oleandra po začrtanem krogu ter govorila sama s seboj:

»Krasoje! Vem, da čakaš. Na koncu te poti, na koncu te poti —«

Ko naju je uzrla, se je zdrznila v nejasni muki:

»Sergej, da Sergej, ubogi mladi fant —«
Sergej je ves trepetal:

»Tisto o odpuščanju —,« je jecljal ves zmeden ter krilil z roko.

Toda ona se je sunkoma okrenila.

»Tam na koncu te poti —,« je pokazala okoli oleandra. »Na svidenje, mladi gospodar, tam za Visom!«

»Nikoli ne bo izvedela!« je smrtnobled dejal Sergej ter strmел za deklico, ki je hitela okoli oleandra.

»Nihče ne bo vedel, ko pride tisti hip!« je odločno dejal, ko sva zagledala reko pod seboj. »Ali ustavite Donavo, da ji pogledate dno?«

»Vse vrže na dan!« sem mu dejal trdo, »tudi tvojo balalajko!«

Dve žalostni

Francè Bevk

Lačni smo

Lačni smo —

še pesmi več nimamo, da bi jo jedli!

Žejni smo —

še upanje naše so s strupom prepredli.
Pod veke zaprte se je zarja razlila,
da bi jo naša duša pila...

O, kako hudó je od jutra do noči!

In z noči do jutra je štirideset dni
in vsaka minuta ima štirinajst postaj
in en grob...

O, če bi pod zaprtimi vekami ne slutili zarje
in ne mislili na njen sijaj!

Hiša ob breskvi

Breskev drhti v rdeče veje in se smeje,
in ponuja pesem in proži roké...
Jaz mislim na našo in naših bratov kri.

Pod breskvijo leže njih kosti,
ki so umrli in ne vedó zakaj...
Poleg breskve je nova hiša, s korci krita,
z žico ograjena, s trto ovita.
V hiši poje zateglo kletev tuj glas.
Kdaj je umrl slovenski očenaš?

Breskev se je v krvi napila
in je rdeča, kot je nekdanj bila.
Če bi mogla govoriti,
bi v besedi naši govorila,
kam je šel slovenski očenaš...

Jaz mislim venomer na našo
in naših bratov kri...